

דברי טורי עקב זרב דוד רב

פירש שגלוי לפני הקציה שעתידין לחטוא.
 חה תירון ככון וואמת :

אלא שגלוי כו. יש מקשין וזה הריוחו
 ישראל צוה שלא ירצו חית הקדה
 והעכוסים ישרו צארץ דאס יחטאו ישראל
 יזיקו אוחס העכוסים. ונלית דפורעניות
 שצא על ידי החיות גרע טפי דחמיה
 מועדה להזיק טפי מן האדם. ועוד כראה
 לתרץ עיר הגמרא דפיק דשקמים (דף
 ה') שאין לצדוק הונן צגל משום סכנה
 עקרב ומקשינן והא שלוחי מלוא חין
 כזקן ומשנינן תיבא דשכיח הזקא שאכי
 ומציא רחיה ומשומאל שאונר ושמע שאול
 והרגבי הרי חזקו דצמקים דיש חזק
 דשכיח לא מועיל אפילו שליח מלוה סיכ
 כאן דאס תהיה הארץ שומה יהיו שם
 רצוי חיות דרך הטבע ויזיקו ואין הללה
 אלא בהשגחה גדולה כי אין הללה דרך
 נס, וישא"כ חזק טעמי עכוסים אינו דרך
 הטבע דרוב פעמים שאין העכוסים ויזיקים
 ואדרבה דדרך שומענים עם ישראל אלא
 שהטעם גורם שזיקו לנו ואפשר טעמי
 הטובה קלה כילול מהזק שלהם. ועיי
 לא תהיה הארץ שומה ולא יהיה רצוי

חיות דרך הטבע, ואפי"ג דאמרינן חיה
 רעה צאה לעולם כו. היינו דוקא צמציל
 עזירות גדולות דחשיב עם שנועה שוא
 וחילול השם משא"כ כשיש שכיח חזק
 דהיינו שהם צמדינה אז הם ויזיקים
 אפילו צמאר עזירות ולריק חשונה גדולה:
ך (ד) **רא בצקרה** לא כפחה
 כצלק כדרך
 יולכי יסף. מקשין דהא צכי חצא החיב
 ונעלך לא צלחה מועיל רגלך הרי שהיו
 להם מנעלים אלא שלא צלו כדרך שאומר
 גצי שולתך וכאן אמר שהיו יחפים.
 שומעתי רצוח צוח ולא לרלון לפני. ויכל
 דודאי היו להם מנעלים וכנהגטו גיב
 ומכה הגיהוק לא צלו כמו השמלות מכה

עכ"י

אלא או שומר כו. ועוד תיקן דליה
 ויש אשר נשבע לאצותך דישנוע דהשנועה
 רובה לקיים חה אינו הלוי צאם עקב
 השנועון דהשנועה חייב לקיימה אפילו אם
 לא השנועון עלה כן פירש על ההצטחה קאי
 ויהא נשנועה והשנועה תהיה לחזק ההצטחה
 צלי ומינה נוטים לר וההצטחה היא ענ
 מכה אם עקב השנועון כו. :

(יז) **כי תאמר בלבבך** כו. ולא
 יחבן לפרשי

כו. לטון אלא דהא שטיטא דלא שייך
 עליוהו לא תירא, רק לטון אי היה קלה
 רויא לפרשי וגם זה אינו ופירש"י סוף
 גמון דליכ היה אם תאמר כן לא תירא
 ויהם הא אם לא תאמר תירא ויהם
 עכילו ותמורה היא דהא צלחו הכי אלא
 לפרשו צלטון אי, דהיאך שייך לומר אם
 תאמר כן אל תאמר כן, וכן חין שייך
 לומר אל תירא כיון שכבר אמר כן או
 כתיירא חזק יאמר עיז אל תירא וכבר
 כתיירא, אלא הוא לטון שומא וזו שפיר
 י"ל יש ספק אם תאמר כן איני מורה לך
 שהחזיק צמר שלא תירא :

(כז) **פן תרבה עריך** וגו. והלא אם
 עושין רלונו

של מקום כו. יש לתמוה דצפי משפטים
 כתיב גיב ורבה ענין חית הקדה ושב
 לא פירש"י כלום, ויש ויתרלים בדחוקים
 רחוקים. ולי כראה דאין כאן קושיא בלל
 דלעיל כהוצפן תהיה הארץ שומה ורבה
 עליך חית הקדה אין שייך להקשות קושיא
 דכאן והלא אם עושים כו. כי הקצה
 נתן לאדם את הצמירה להיות לריק או
 רשע, עייב חס הש"י על ישראל אולי
 יצדורו י"ר הרע וירצו חיות הקדה, אבל
 כאן כתיב לא תוכל כללם ומה דהיינו
 לא יהיה יכולת קשה עיז הא הצמירה
 צדינו ולמה אמר שצדדי לא תוכל, עייב